

անհայտն է: Վիշնուի արչաւանքները պատմելով գրեթէ Սիւայի ամբողջ պատմութիւնը ըրած ենք. որովհետեւ Վիշնու երկրի եւ մարդոց համար կռուելու ատեն՝ Սիւայի հետ կը պատերազմէր, որ այս չար ոգւոց կերպարանք, արարչութեան գործը կ'աւերէր կ'ապականէր: Եւ Սիւա հինգ գլուխ ունի, չորս ձեռք եւ երեք աչք իւր գլխաւոր ճակտին վրայ: Նանտի ցուլին կռնակին վրայ է: Կը նկարեն գնա սպառնալից եւ ահեղ, սուր եւ հատու ակռաներով լի են իւր լնդերք, իւր բաց շրթուներէն բոց կ'ելլէ, իւր բոցարձակ վարսից վրայ ապարօշ կը կազմեն մարդկային գանգեր, եւ մանեակն կախ կրծոց վրայ. օձեր կը վխտան իրանին եւ բազկաց չորս կողմն. ցուլին տեղն՝ վագրն է. վերջապէս իւր մարմինն ամբողջ մոխրագոյն ճերմակ գոյն մ'ունի, ահաւոր նշան հրաշէկութեան եւ անհաշտ ապականութեանց:

Ասոնք են Հնդկաց աստուածներն եւ դիցարանութեան գլխաւոր առասպելներն. եթէ մէկն ուզէ ստորակարգ աստուածները թուել, բոլոր անոնց արհամանքը պատմել եւ հակասական պատմութիւններն համաձայնեցնել, հատորներ ալ գրելով չի կրնար:

ԱՂԲԵՐԱԿՆ

Յորդ աղբերակն արծաթափայլ,
Հով զեփիւռին վայր ցանկացեալ,
Դու՛ որ քաղցրիկ գըղըման ձայն
Գողցես հառաչ խոր հեծութեան.
Ո՛հ իմ սըրտի բըլրակ հէյտին,
Ձոր գեղասահ ալիք քոյին
Բազմազըւարճ գեղազարդեն.
Քանի՛ զըւարթ քոյդ դարաստր են,
Ուր ես ճեմել գամ միայնիկ
Շընչել անդէն զով քաղցրասիւք:

Մինչ վարդագոյն այգ նորածին
Ձիս տեսանէ աստ զառաջին,
Կոխեալ առ ոտն ըզգեղ՝ դալար
Ի բուրազուարթն իմ՝ ճանապարհ,
Ամբոխ խորհուրդք իմոյս սըրտի,
Ընդ ծաղկաճեմ դաշտ դալարի,
Ըզհետ երթան ջուրց վըտակաց,
Եւ ըզմարդկան յուզեալ կենաց
Գահավիժեալ գնացիցն անդէն
Ձըստոյդ պատկեր ինձ գըծագրեն:

Թարգմ. Մեհրաբ ԹՈՐՈՍՅԱՆ

ՃԵՐՈՅ

ՅՄԱՐՏՈՍՅԱՆ